

Конкурсы

Ларыса Таірава

АДКАЗЫ НЕ НА УСЕ ПЫТАННІ

Наталля Карнеева.
Фёдар Волкаў.

Васіль Ляшчынскі.
Ала Аўраменка.

Другі конкурс імя І. Жыновіча — гэта не толькі свята народнаінструментальнага мастацтва. Гэта дзесяць дзён нялёгкай працы, хваляванняў, радасці і расчараванняў. Тры туры вострага змагання. Больш за 70 удзельнікаў па шасці спецыяльнасцях — такія маштабы падзеі, якая адбываецца раз на тры гады.

Важнай асаблівасцю гэтага конкурсу з'яўляецца тое, што ён праводзіўся ў трох узроставых групах. Самыя юныя музыканты, навучэнцы ДМШ, спарборнічалі летась у сакавіку ў Пінску. Затым у Гомелі сваё майстэрства дэманстравалі навучэнцы музвучылішчаў. Нарэшце, у Мінску прайшоў агляд студэнтаў ВНУ — тых, хто дасягнуў вяршыняў выканальніцкага майстэрства.

У складзе журы былі вядучыя прадстаўнікі народнаінструментальнага мастацтва Беларусі, выкладчыкі БДК і вучылішчаў, артысты філармоніі і радыё, кампазітары, гошць з Польшчы прафесар Яўхім Піхура.

Згодна традыцыі, спецыяльна да конкурсу нашы кампазітары напісалі новыя творы, якія былі ўключаны ў праграму як абавязковыя. Так, баяністы і акардэаністы на I туры выконвалі «Тры фрагменты» А. Залётнева, цымбалістам падарыў п'есу «Матылі» В. Войцік, дамрысты ў II туры выконвалі «Скерца» Г. Ермачэнкава, гітарысты — «Прэлюдыю» М. Жывалеўскага, у балалаечнікаў абавязковым было «Скерца» У. Солтана. На жаль, некаторыя абавязковыя творы, паказаныя на конкурсе, насілі эксперыментальны характар. Кампазітарскіх удач сярод іх было няшмат.

Першы тур конкурсу, нягледзячы на секцыйны характар (ён адбываўся ў трох залах з раздзельнай работай журы), вызначаўся нейкай урачыстасцю, асаблівым хваляваннем. Першы тур — «пробны камень», першы рубж, на якім заўсёды ляжыць адбітак адказнасці, які вызначаецца лепшай падрыхтаванасцю ўдзельнікаў у параўнанні з наступнымі этапамі конкурсу.

Другі тур адбываўся ўжо ў зале Белдзяржкансерваторыі і слухаўся журы ў поўным складзе. Ён быў цікавы больш свабоднай, разнастайнай праграмай, хоць і на гэтым этапе былі свае абмежаванні.

Канчатковы вынік вырашаўся на заключным, трэцім туры, дзе згодна традыцыі фіналісты выступалі з аркестрам у зале Белдзяржфілармоніі. Ды не ўсе: гітарысты, напрыклад, ігралі свае канцэрты «пад фартэпіяна», тым самым выявіўшы арганізацыйную недапрацоўку фіналу: не знайшлося належнага аркестра, не хапіла грошай, не былі гатовы аркестравыя партытуры гітарных канцэртаў... Да ўдзелу ў фінале прыцягнулі два калектывы: Дзяржаўны аркестр імя І. Жыновіча пад кіраўніцтвам М. Гапеева, які акампаніраваў цымбалістам і балалаечнікам, і аркестр народных інструментаў БДК пад кіраўніцтвам С. Кафанова, на доўгу якога выпала асноўная нагрузка фіналу.

З 22 удзельнікаў першага тура па спецыяльнасці баяна да трэцяга дайшлі толькі чатыры, прычым ніхто з іх не быў адзначаны вышэйшым лаўрэатскім званнем. Другое месца падзялілі два вельмі розныя па прыродзе музыканты — І. Гойдзя і А. Шапашнік, студэнты БДК. І. Гойдзя паказаў добрыя музычныя здольнасці. Ягонае выкананне Канцэрта Шышакова ў фінале вызначалася выдатным адчуваннем формы, мяккім лірызмам, годнай прафесійнай вывучкай. Для А. Шапашніка характэрныя інтэлектуальнасць, уменне свабодна арыентавацца ў складаных перыпетэях сучаснай музыкі, упэўнена весці за сабою аркестр. Таму, напэўна, найбольш удала ў ягоным выкананні ў яскрава-эмацыянальным, сучасным ключы прагучала Канцэрт-паэма Рэпнікава.

Кожны конкурс упрыгожваюць яго лідэры. У параўнанні з мінулым аглядам, які падарыў нам І. Яраш і І. Шэлега, сёлетні крыху расчараваў знаўцаў. Фізічна немагчыма да кожнага конкурсу падрыхтаваць такіх спе-

Выступленне лаўрэатаў конкурсу на заключным канцэрце.

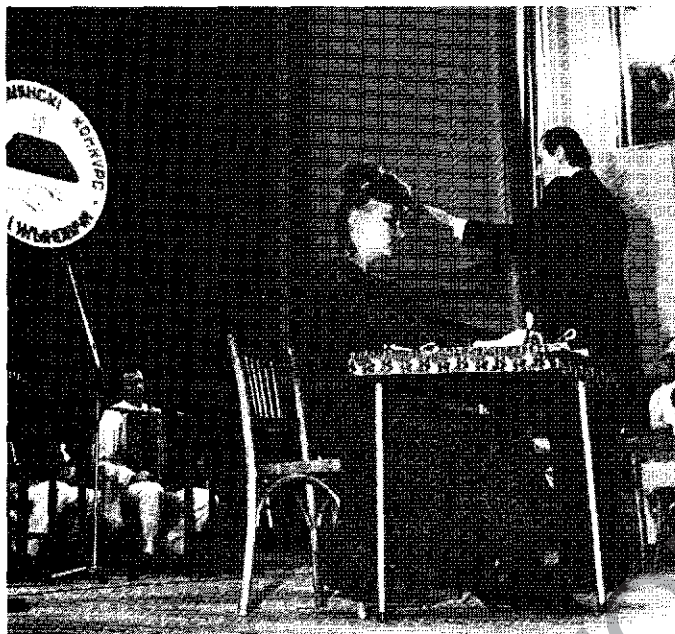

цыялістаў, як І. Яраш, якая, дарэчы, на апошнім міжнародным конкурсе ў Клінгенталі заняла другое месца. І таму такі вынік конкурсу лічу натуральным: у баяністаў усё ж ёсць добры падмурак і багатае поле для дзейнасці. Яны маюць магчымасць выйсці на ўсесаюзныя і міжнародныя конкурсы. Такой перспектывы ў прадстаўнікоў іншых спецыяльнасцяў амаль няма. І нашы выхаванцы пачалі ўсё смялей заяўляць пра сябе на гэтых конкурсах. Так, І. Шэлег удзельнічаў у міжнародным конкурсе ў Клінгенталі, М. Слюсар стала дыпламантам Маскоўскага міжнароднага конкурсу.

Але што выклікае недаўменне, дык гэта рэпертуар баяністаў, які скрозь складаецца з ультрасучаснай музыкі, якую нават спецыялісты ўспрымаюць з цяжкасцю. Да прыкладу, у праграме першага тура абавязковымі былі «Тры фрагменты» А. Залётнева, затым буйная форма (часцей за ўсё Зубіцкі, Нагаеў, Кусякоў), і толькі ў канцы гучаў твор рускага кампазітара, што чалавечыя вушы засвойвала натуральна. Ды ўсё адно: творы Зубіцкага, Залётнева, Нагаева ўспрымаць надзвычай складана, на прыкладзе такой музыкі цяжка вызначыць талент і майстэрства выканаўцы. Конкурс ператвараецца нібы ў спартыўнае спаборніцтва на баянах, якое адпуджвае слухачоў не толькі ад конкурсу, але і ад баяна. Некаторыя апраўдваюць такую праграму тым, што, маўляў, трэба папулярызаваць арыгінальны рэпертуар, што такую музыку і нават больш складаную выконваюць на Захадзе, і таму праграма баяністаў арыентавана на ўсесаюзныя і міжнародныя конкурсы. Разумею: магчыма і нават трэба іграць та-

кую музыку, але ж не ў такой колькасці! Колькі ж можна азірацца на Захад? Ці не таму там выконваюць такую музыку, што іншай не маюць? Ці не час нам самім выходзіць на міжнародную арэну з уласным па-сапраўднаму арыгінальным рэпертуарам? А ён ёсць, таму што мы, як ніхто ў свеце, валодаем выдатнай музыкай для баяна. Дзе яшчэ ёсць Грыдзін і Яшкевіч з іх бліскучымі апрацоўкамі, з талентам, падобным да таленту Цыганкова? Мне казалі, што Грыдзін, маўляў, не працаваў у буйной форме. Вось гэтая форма! А калі падумаць пра змест?

На маю думку, конкурсы неабходна набліжаць да слухачоў, зрабіць іх больш даступнымі для масавай аўдыторыі, а не замыкацца ў вузкім элітарным коле спецыялістаў.

Узровень акардэаністаў быў крыху вышэйшы ў параўнанні з мінулым, першым конкурсам. Сярод трох удзельніц фіналу другую прэмію атрымалі студэнткі IV курса БДК Н. Карнеева — музыкант яркага даравання і вялікіх патэнцыяльных магчымасцяў, і А. Зыба, якую вызначаюць засяроджанасць, стабільнасць, артыстызм. Менавіта яна атрымала прыз кансерваторыі за лепшае выкананне Канцэрта-паэмы Рэпнікава.

З першага тура сярод гітарыстаў лідэрам зрабіўся Ф. Волкаў. У ім перш за ўсё падкупляе інтэлігентнасць, высокая выканальніцкая культура, разуменне стылю. Ягоны Бах (Саната № 1) быў бездакорны. Лёгка, вытанчана, віртуозна быў выкананы эцюд «Калібры» Сігрэраса. Нельга не згадаць і ягоную інтэрпрэтацыю слаўтай II часткі канцэрта «Аранхуэз» Х. Радрыга. Ф. Волкаў зачараваў залу сваім натхненнем!

Б. Трусава вызначае надзвычай маторная тэхніка. Мала каму ўдавалася дасягнуць на гітары такой віртуознасці. Дастаткова згадаць ягоныя галаваломныя пасажы ў «Салярысе» Турына, «Санацине» Паганіні і яскравае, артыстычнае выкананне фіналу канцэрта «Аранхуэз» у трэцім туры. А ягоная трактоўка абавязковай «Прэлюдыі» М. Жывалеўскага, як засведчыў сам аўтар, была найбольш пераканальная. Усё гэта дазволіла Б. Трусаву стаць на адной прыступцы з Ф. Волкавым — абодва занялі другое месца.

Кожны конкурс — змаганне, тут непазбежныя страты. Згодна з дружным меркаваннем слухачоў, значнай стратай у гітарыстаў быў выкладчык Гродзенскага музычылішча У. Захараў. Гэта тонкі, граматы і сур'ёзны музыкант. Логікай, адчуваннем формы, эмацыянальнай аддачай вызначалася ягонае выкананне Сюіты Пансэ. У лічаныя імгненні «прашаласцеў крыльцамі» эцюд «Калібры» Сігрэраса, у якім музыкант уразіў публіку надзвычайным майстэрствам. На жаль, у другім туры У. Захараў не здолеў цалкам рэалізаваць свой багаты патэнцыял

(яму здрадзіла «Кардова» Альбеніса).

Сярод удзельнікаў конкурсу нельга было не заўважыць М. Жураўлёва, чье выкананне вызначалася нязвычайнай свежасцю, натуральнасцю, пранікнёнай музыкальнасцю. Асабліва ўдалася яму Саната Сора. А вось «Д'ябальскі эцюд» Дзюарта — не ягоная стыхія. Мне здаецца, што такому музыканту, як М. Жураўлёў, цяжка пераадолець конкурсны марэфон з ягонай усееднасцю. Тут варта было б падумаць, як зрабіць, каб не М. Жураўлёў і іншыя прыстасоўваліся да конкурсу (тут заўсёды будуць зрывы), а каб знайшлася такая форма агляду, дзе б яны паказалі сябе найбольш яскрава. Гэта можа быць конкурс аднаго стылявога накірунку ці кампазітара (па прыкладу конкурсу Шапэна ў піяністаў) ці нават фестываль.

Што да стабільнасці, дык у гітарыстаў назіраўся значны кантраст паміж першым і другім турамі. Калі ў першым туры быў відаць сур'ёзны, руплівы падыход і грунтоўная падрыхтоўка амаль усіх музыкантаў, дык другі тур быў многімі падрыхтаваны не вельмі старанна. У конкурсных праграмах гітарыстаў адчувалася некаторая стылявая аднапланавасць і празмерная рэгламентацыя, якія стрымлівалі мастакоўскія памкненні выканаўцаў. Згодна з меркаваннямі спецыялістаў, гітарысты адышлі ад свайго традыцыйнага рэпертуару. Умовы конкурсу па гітары не згадваюць узораў народнай музыкі, мала музыкі іспанскай.

Наогул з гітарай склалася ў нечым парадаксальная сітуацыя. З аднаго боку, цяжка знайсці больш папулярны і любімы народам інструмент. З другога — у галіне гітарнага выканаўства сапраўдных спецыялістаў, якія даскана-

МУЗЫКА

ла валодаюць інструментам,— адзінкі. Прычыну такой з'явы, на маю думку, трэба шукаць на першых прыступках адукацыйнай лесвіцы. Не сакрэт: пачынаючы з ДМШ, на гітару дзеці найперш звяртаюць увагу. Выбіраючы з масы ахвотных найлепшых, педагогі пачатковага звяна ў сваёй большасці не лічаць патрэбным займацца ўзмоцненай падрыхтоўкай. Вось і плывуць у стыхійным моры педагогічнай безадказнасці і неабавязковасці здольныя людзі, пэўная частка якіх даплывае нават да кансерваторыі. Ды за гэты час іх напалову развітыя здольнасці паспяваюць высохнуць ад педагогічнай абыякавасці і няўвагі, непатрабавальнасці і ляюты. Чаго тады здзіўляцца адсутнасці высокага мастацтва і прафесіяналізму?

Акрамя таго, не можа не адбіцца на сітуацыі зусім нядаўняе яшчэ пагардлівае стаўленне да гэтага інструмента з боку высокага кіраўніцтва ад культуры, боязь, што гітара выцесніць рускія і беларускія інструменты. Доўгі час развіццё гітарнага выканаўства ў рэспубліцы свядома стрымлівалася. На шчасце, сёння сітуацыя карэнным чынам змянілася: як паказаў конкурс, узровень выканаўства на гітары ў нас расце.

У развіцці домравага мастацтва сёлетні конкурс з'явіўся новым этапам. Гэтым разам дамырысты парадвалі і большай колькасцю ўдзельнікаў (12 чалавек супраць 9 на першым конкурсе), і разнастайнай праграмай, і тым, што сярод дамырыстаў рэспублікі з'явіўся, нарэшце, абсалютны лідэр — студэнтка IV курса БДК А. Аўраменка. Здзіўляючы, надзвычай тонкі і глыбока змястоўны музыкант! У яе выдатны аksamітны гук, бісерная тэхніка, высокая выканальніцкая культура і выдатная школа. Але найбольш істотная, бадай, рыса — змястоўнасць, асэнсаванасць яе выканання, што вельмі выразна праявілася ў Капрысе № 5 А. Цыганкова для домры сола, дзе музыкант здолела падпарадкаваць сабе складанейшыя тэхнічныя перашкоды, пабудоваць лагічна завершаны панцуг музычных вобразаў. Выдатна прагучала хвосткае, калючае Канцэртна Малых з пшачотнай сярэдняй часткай, рафінаваная, вытанчаная мініяцюра «Вальс-жарт» Шастаковіча. У фінале А. Аўраменка выступала з тэмпературай, аднак упэўнена вяла за сабой аркестр, прадэманстраваўшы ў Канцэрте Краўчанкі мужнасць і волю да перамогі.

Другое месца ў дамырыстаў засталася свабодным, трэцяе занялі студэнт V курса БДК У. Воранаў і выкладчык ДМШ С. Барэйка, дыпламантка Першага конкурсу імя І. Жыновіча. Яна — цікавы музыкант, выдатна валодае інструментам. У яе руках домра спявае, лашчыць слых крышталёна чыстым гукам. Яўнай удачай трэба назваць выкананне Фоліі Карэлі-Крэйслера, але на другім туры ёй не хапіла стабільнасці.

У. Воранаву ўласцівыя здаровы авантурызм, тыпова мужчынскі падыход да выканання, вялікі запас унутранай энергіі. Дастаткова згадаць галаваломны тэмп у «Бурлесцы» Шастаковіча, з якім ён ледзь даў рады, «Трэлях д'ябла» Тарціні. І разам з тым выдатна была паказана мініяцюра «Вальс пад катрынку» Равава...

Наогул, дамырысты прадэманстравалі волю, мэтакіраванасць. У штодзённай напружанай працы, пастаянным пошуку якіх адкрываюць усё новыя нязведаныя далёглыды канцэртнага выканаўства. У наш імклівы, напоўнены гучнымі падзеямі час маленькая домра, якая літаральна тоне ў абдымках музыканта, не траціць спадзяванняў вышчыць. Больш таго: дзякуючы намаганням выканаўцаў і педагогаў гэты інструмент паспяхова развіваецца. Станоўчы ўплыў на працэс робіць імя выдатнага музыканта А. Цыганкова. Ягонья бліскучыя апрацоўкі, транскрыпцыі, капрысы для домры сола — сапраўдная рэвалюцыя домравага выканаўства. А. Цыганкоў часты гоस्ць у Беларусі, ён не толькі выступае з канцэртамі, але і наладжвае творчыя сустрэчы, дзеліцца вопытам. І вось гэты бог усіх

Святлана Загуменкіна і Дзяржаўны аркестр народных інструментаў Беларусі.

Ніна Слюсар, Міхась Казінец і Алена Зыба.

Іосіф Гойдзя.

дамырыстаў, Паганіні нашага часу аказаўся ў зале кансерваторыі ў час другога тура! Я ўяўляю сабе, што адчувалі канкурсанты...

Балалайка на конкурсе была самым малалікім інструментам: выступіла толькі шэсць чалавек, з якіх двое выйшлі ў фінал. З самага пачатку студэнты БДК В. Ляшчынскі і С. Носаў вылучыліся сярод іншых, і толькі фінал вырашыў лёс іх саборніцтва. В. Ляшчынскі заняў другое месца, упэўнена выканаўшы Канцэрт Васіленкі. Калі гэтаму музыканту ўласцівыя музыкальнасць, грунтоўнае стаўленне да нотнага матэрыялу (ягонае выкананне абавязковай п'есы У. Солтана прызнана лепшым), дык С. Носава вызначаюць лёгкасць, свабода выканання. Ён гутарыць з балалайкай з непасрэдным артыстызмам, выдатна прагучаў у яго выкананні Вальс Васіленкі, але вось Чакона Віталі ў пералажэнні для балалайкі істотна пацярэла.

Конкурсныя праграмы балалаечнікаў не вызначаліся разнастайнасцю. Чамусьці ў другім туры трэба было выконваць творы Васіленкі, у трэцім — таксама. Няўжо, акрамя твораў Васіленкі, на балалайцы няма чаго іграць?!

І вось тут міжволі пачынаеш сумнявацца адносна перспектывы гэтага інструмента. Можна і сапраўды з яго немагчыма больш нічога «выціснуць»? Ды я згадаю выкананне С. Рэгеля і Г. Бранкоўскага — лаўрэатаў першага конкурсу, і з жалем канстатую: мы пачынаем адвыкаць ад сапраўднага гучу балалайкі, таму што рэдка яго чуем.

Колькасць балалаечнікаў у нас катастрофічна змяняецца. Баюся, што неўзабаве балалайка заняцца ў своеасаблівую «чырвоную кнігу». Не сакрэт жа, што вучыц-

ца іграць на балалайцы ў музычных школах дзяцей не ўгаварыць. І разам з тым... Неяк з сяброўкай я зазірнула ў магазін «Ноты», дзе яна прасіла дапамагчы ёй выбраць ноты рускіх народных песень для балалайкі. Аказалася, што нотны матэрыял для балалайкі быў заказаны ёй з Германіі: нямецкія дзеці вывучаюць наш інструмент. Гэтак жа сама некалькі гадоў назад у Ленінградзе я адкрыла для сябе значную практычную ўвагу людзей з-за мяжы да балалайкі. У гутарцы з прафесарам Ленінградскай кансерваторыі высветлілася, што ў яго бярэ ўрокі жонка шведскага консула. Ігры не на фартэпіяна, не на скрыпцы — на балалайцы! У сябе ж зрабілася неяк сорамна трымаць балалайку ў руках. Калі гэтак пойдзе далей, дык хутка балалаечнікаў-прафесіяналаў мы будзем вымушаны запрашаць з-за мяжы і за валюту.

Добра вядома, што на Алімп куды лягчэй узысці, чым на ім утрымацца. У гэтым сэнсе пацвердзілі сваё лідэрства цымбалісты. Гэта была адзіная спецыяльнасць, прадстаўнікі якой занялі ўсе прызавыя месцы, прызначаныя для ўдзельнікаў фіналу.

Імя В. Мішулы добра вядомае яшчэ з мінулага конкурсу. Тады яна заняла другое месца і, здавалася б, атрымала ўсё: лаўрэацкае званне, паспяховыя канцэртныя выступленні (напрыклад, са Смаленскім народным аркестрам). Гэта задаволіла б хіба кожнага музыканта, толькі не В. Мішулу. Воляй, артыстызмам, майстэрствам яна даказала, што можа быць толькі першай. Маючы конкурсны і канцэртны вопыт, значны адпрацаваны рэпертуар, яна ішла да перамогі ўпэўнена. З асалядай, надзвычай яскрава, пераканальна яна выконвае ўсё: «Кампанэлу» Паганіні — Крэйсlera, «Іспанскі танец» дэ Фальы, Канцэрт № 3 Д. Смольскага. Аднак мне падаўся спрэчным яе зварот да фіналу скрыпічнага канцэрта Чайкоўскага. Думаю, такія шэдэўры лепш пакідаць у недатактыльнасці.

Сярод цымбалістак нельга было не заўважыць Л. Нікольскую і С. Загуменкіну, якія занялі другое месца. Л. Нікольская бліскуча пераадолела «мефістофельскія выбрыкі» ў Фантазіі на тэмы оперы «Фауст» Гуно. Надзвычай цікавая яе інтэрпрэтацыя ультрасучаснай Такаты В. Кузняцова для цымбалаў сола. С. Загуменкіну вызначаюць прыемны гук, акуратнасць выканання, грунтоўная вывучка. Яе фінальнае выступленне з Канцэртамі № 2 Д. Смольскага было, бадай, найбольш удалае. Добрыя музычныя магчымасці паказала В. Дабрыніна. Сваім тонкім, вельмі ашчадным стаўленнем да гуку, уменнем чуць і глыбока асэнсоўваць матэрыял, багатай палітрай фарбаў яна нагадала мне Н. Кавалеўскую. Застаецца шкадаваць, што такая рэдкая якасць, як віртуознасць, сёння дэвальвавалася, у выніку чаго В. Дабрыніна заняла толькі трэцяе месца.

Конкурс — гэта своеасаблівы вынік, паказчык узроўню народнаінструментальнага выканаўства. І калі першы конкурс імя І. Жыновіча паказаў яркія асобы, лідэраў, дык другі зварухнуў сярэдняе звяно выканаўцаў, сцвердзіў іх безумоўны рост.

Прыемна адзначыць, што цымбалы сярод жанраў выконваюць у нас вядучую ролю. Беларуская цымбальная школа на чале з Я. Гладковым і Т. Сергіенка — нязвычайная, унікальная з'ява ў сістэме агульнанацыянальных каштоўнасцяў. Менавіта ў Беларусь імкнуцца музыканты з Калмыкіі, Таджыкістана, В'етнама — краін, чыё інструментальнае музычнае мастацтва мае падобную да цымбальнай аснову гуказадабывання.

Разам з тым конкурс паказаў шэраг агульных для ўсіх жанраў праблем, галоўная з якіх — інструментарый. Добры інструмент для музыканта — гарантыя поспеху, гэта ягонае жыццё і творчы лёс. Асабліва востра стаіць пытанне вырабу інструментаў па індывідуальных заказах. У галаве не ўкладваецца, як гэта цымбалісты іграюць

на паточных, шырспажывецкіх інструментах! Ды і ўся галіна цяпер на грані закрыцця: няма матэрыялаў (драўніны?!), струн, палачак, медыятараў, няма майстроў і Бог ведае яшчэ чаго! Разам з тым ёсць шмат цудоўных выканаўцаў, якія не маюць на чым іграць, якія проста абавязаны мець уласныя страдыварыёўскія домры, гварнерыёўскія цымбалы, амаціёўскія балалайкі і гітары. А тут... Каб адрамантаваць інструмент, таксама трэба пабегаць, пашукаць майстра. Нядзіва, што прыстойныя інструменты каштуюць цяпер неверагодных грошай: напрыклад, баян «Юпітэр» цягне сёння на 15—20 тысяч. Ці шмат знойдзеца музыкантаў з кішэняй такога аб'ёму?

Калі на мінулым конкурсе музыканты з розных рэгіёнаў рэспублікі прадстаўлялі розныя музычныя ўстановы і арганізацыі, дык другі конкурс меў больш вузкі, акадэмічны характар. У асноўным у ім удзельнічалі выхаванцы Белдзяржкансерваторыі. Крыху здзівіла адсутнасць прадстаўнікоў Мінскага інстытута культуры, дзе ёсць надрэнныя выканаўцы і педагогі. З мэтай пашырэння рамак конкурсу, надання яму дэмакратычнай скіраванасці ў перспектыве мяркуецца ўвесці раздзел ансамбляў. Наступны конкурс імя І. Жыновіча будзе адкрыты, у ім змогуць удзельнічаць прадстаўнікі іншых рэспублік, што дазволіць больш выразна ацаніць свае здабыткі і недахопы.

Прыемна адзначыць арганізацыйную збалансаванасць конкурсу. Інстытут павышэння кваліфікацыі падгадаў час і выклікаў выкладчыкаў-«народнікаў» з музычных вучылішчаў рэспублікі, забяспечыў наведванне канцэртаў, чаго нельга сказаць пра іншыя ўстановы, дзе педагогі на словах выказваюцца на карысць развіцця беларускай музыкі, а на справе абыхавыя да конкурсу і нават замянаюць студэнтам трапіць на яго.

Сёлетні конкурс — адна з найбольш значных з'яў музычнага жыцця апошняга часу, вынік ініцыятывы і паслядоўнасці БДК, Міністэрства культуры, Музычнага таварыства, факультэта народных інструментаў кансерваторыі на чале з дэканам Б. Сінецкім.

На заканчэнне прывяду словы Міхася Казінца, які на закрыцці конкурсу сказаў: «У нас апошнім часам шмат прэтэнзій да моладзі, яна быццам бы мала на што здольная. Гэта не так! У нас выдатная моладзь! На конкурсе мы маглі пераканацца, якая багатая наша зямля на таленты. Таленавітыя людзі — наш гонар, надзея і будучыня!».